

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження
у справі за конституційним зверненням
громадянина Рейніша Леоніда Валерійовича
щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 38
Кодексу законів про працю України

м. К и ї в
17 березня 2010 року
№ 11-у/2010

Справа № 2-12/2010

Конституційний Суд України у складі суддів:

Стрижака Андрія Андрійовича — головуючого,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Джуня В'ячеслава Васильовича,
Дідківського Анатолія Олександровича,
Домбровського Івана Петровича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Мачужак Ярослави Василівни,
Нікітіна Юрія Івановича,
Стецюка Петра Богдановича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Шишкіна Віктора Івановича — доповідача,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Рейніша Леоніда Валерійовича щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 38 Кодексу законів про працю України.

Заслухавши суддю-доповідача Шишкіна В. І. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

установив:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення — громадянин Рейніш Леонід Валерійович — звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення частини першої статті 38 Кодексу законів про працю України (далі — Кодекс) в аспекті:

— обов'язковості дотримання роботодавцем двотижневого строку попередження при звільненні працівника, який розриває трудовий договір за власним бажанням;

— безумовного права працівника на відкликання поданої ним заяви про звільнення за власним бажанням упродовж двотижневого терміну, незалежно від того, чи було ним зазначено дату звільнення раніше сплину двотижневого строку попередження.

На думку автора клопотання, суди загальної юрисдикції неоднозначно застосовують положення частини першої статті 38 Кодексу про те, що «працівник має право розірвати трудовий договір, укладений на невизначений строк, попередивши про це власника або уповноважений ним орган письмово за два тижні», а саме стосовно прав і обов'язків працівника та роботодавця щодо їхніх дій, спрямованих на припинення трудових відносин, у межах зазначеного строку. Така невизначеність призводить до порушення конституційного права на захист від незаконного звільнення, гарантованого частиною шостою статті 43 Конституції України. Вказану неоднозначність Рейніш Л. В. обґрунтовує, посилаючись на судові рішення місцевих і апеляційних судів, Вищого адміністративного суду України, Верховного Суду України.

2. Друга колегія суддів Конституційного Суду України за результатами голосування на своєму засіданні 3 березня 2010 року не прийняла ухвалу про відкриття чи відмову у відкритті конституційного провадження у справі.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до Закону України «Про Конституційний Суд України» конституційне звернення має містити правове обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункт 4 частини другої статті 42), наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94). Розглянувши справу, Конституційний Суд України встановив, що автор клопотання не додержав цих вимог.

Як вбачається із доданих до конституційного звернення матеріалів справи, в якій постановлено рішення Святошинського районного суду міста Києва від 7 жовтня 2008 року, досліджено обставини щодо звільнення Рейніша Л. В. на підставі статті 38 Кодексу згідно з датою, вказаною ним у заяві про звільнення, яку він не відкликав до моменту видання наказу про розірвання трудових відносин. Що ж стосується рішень судів, які автор клопотання долучив на підтвердження фактів неоднозначного застосування положення частини першої статті 38 Кодексу (ухвали Верховного Суду України від 19 листопада 2008 року, від 12 серпня 2009 року та Вищого адміністративного суду України від 8 лютого 2006 року), то позивачі у відповідних справах подавали заяви про звільнення з роботи за власним бажанням, не зазначаючи дату припинення трудових відносин. Проте їх

було звільнено з роботи до закінчення двотижневого строку попередження, передбаченого статтею 38 Кодексу, тому суди у цих справах дійшли висновку, що звільнення позивачів є незаконне, оскільки за наведеною нормою мало відбутися не раніше спливу двотижневого строку.

Таким чином, матеріали конституційного звернення вказують на те, що суди хоча й прийняли рішення у справах одного і того ж виду правовідносин, але за різних обставин, що не можна вважати неоднозначним застосуванням відповідного положення Кодексу.

Виходячи з викладеного Конституційний Суд України зазначає, що автор клопотання не навів неоднозначного застосування положення частини першої статті 38 Кодексу, що є підставою для відмови у відкритті провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим Законом.

Враховуючи наведене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 46, 50, 94 Закону України «Про Конституційний Суд України», Конституційний Суд України

УХВАЛИВ:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Рейніша Леоніда Валерійовича щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 38 Кодексу законів про працю України на підставі пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим Законом.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ